

Babelstårnet

Der er gamle historier, og der er ældgamle historier. Den, der handler om Babelstårnet, foregår for så længe siden, at ingen overhovedet kan forestille sig det.

I gamle dage sagde man, at Jorden var flad som en pandekage, og at den flød omkring på de store oceaner, og at Solen, Månen og alle stjernerne dannede en kuppel over den. Sådan sagde menneskene i Mesopotamien i hvert fald, og det var jo der, de klogeste mennesker boede dengang. Mens der mange andre steder i verden stadig var mennesker, der boede i huler og slog bjørne ihjel med stenøkser, havde mesopotamierne allerede fundet ud af at overrisle ørkenen og omdanne den til marker og blomstrende haver. Desuden kunne de regne og tyde stjernerne, og det var også dem, der lavede den første kalender.

De grundlagde også en stor by og gav den navnet Babylon. Husene, paladserne og templerne i byen var så smukke, at det var en ren fornøjelse at se på dem, men kong Nabopolassar ville ikke lade sig nøje med det. Han havde altid ønsket sig at bo højt oppe, højere oppe end alle andre mennesker, ja helt oppe under himmelhvælvingen – helt oppe hos den babyloniske gud Marduk. Han ville kunne snakke med denne gud, når det passede ham, og han ville også have stjernerne inden for rækkevidde og samtidig kunne se ud over hele Jorden. Men hvordan skulle han bære sig ad med det,

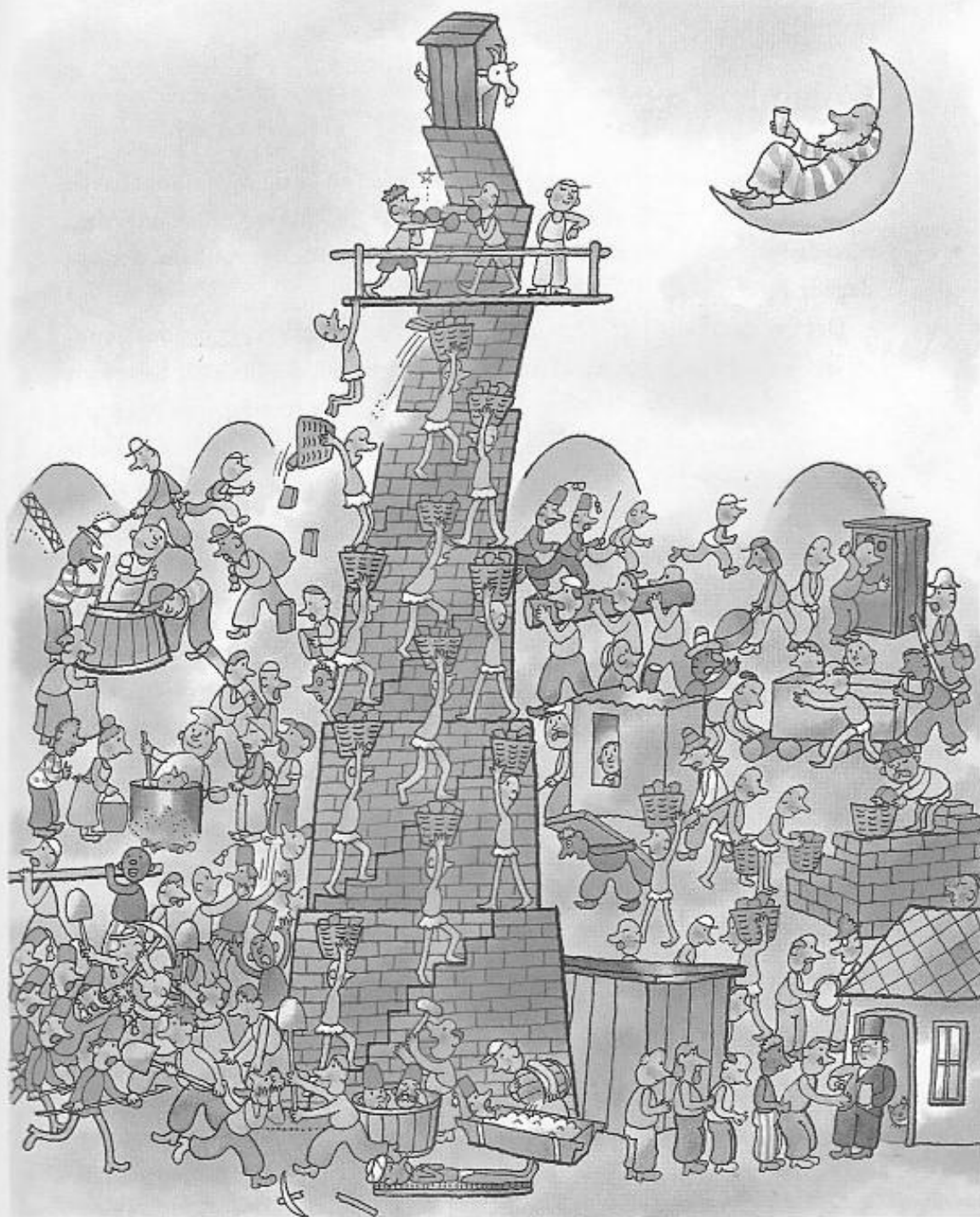

når Jorden kun var en flad mark, så langt øjet rakte? Så fik kong Nabopolassar en idé: han ville lade bygge et tårn, der var så højt, at det nåede helt op i himmelen.

Kongen udkommanderede folk fra nær og fjern til dette arbejde, og den, der ikke kom frivilligt, blev hentet og tvunget med. Babelstårnet skød i vejret i en rasende fart, og kong Nabopolassar blev stoltere for hver dag, der gik – lige indtil selvste Marduk en dag havde fået nok: »Der er ingen indbildske mennesker, der får lov til at komme helt op i himmelen!« sagde han strengt, og så gav han alle dem, der var i færd med at bygge tårnet, forskellige sprog, så at de pludselig ikke kunne forstå hinanden mere: den, der ville have teglsten, fik mørtel, og den, der ville have mørtel, fik noget helt andet, guderne må vide hvad! Men på den måde kan man jo ikke engang bygge en svinesti og da slet ikke verdens højeste tårn! Det varede ikke længe, før alle stak af i forskellige retninger og forlod det halvfærdige byggeri – og sådan ser det ud den dag i dag.... og det er det, vi i dag kalder babylonsk forvirring.

Men hvem ved, hvordan det var gået, hvis de nu havde bygget tårnet af egen fri vilje uden at være tvunget til det af kongen! Så havde de måske fået det bygget færdigt, og det havde stået der stadig væk i al sin glans. Og så havde hvem som helst kunnet tage en stump himmelblåt deroppe og putte det lige i lommen.

Babelstärnet